

Ainult Lillian

Lillian ei tahtnud olla ainuke noor naine.

Mikaela Wilkins
(Põhineb tõestisündinud lool)

Täna oli Lilliani viimane päev Algühingus. Lillian hakkab teistest Algühingu lastest puudust tundma. Neid oli ainult kolm – kaks nooremat tüdrukut ja tema väikevend Michael.

„Mis tunne on minna Noortesse Naistesse?” küsis ta Algühingu õpetaja.

„Ma ei suuda ära oodata vanemate tüdrukutega tundi minemist!” ütles Lillian.

„Mul on hea meel, et sa oled põnevil,” ütles ta õpetaja. „Kes veel on sinuga Noortes Naistes?”

Lillian mõtles koguduse vanematest tüdrukutest. Summer ja Cova olid just keskkooli lõpetanud. Ja Melvina pere oli ära kolinud. Oota! Siis jäi järgi ... ainult Lillian.

Milline oleks tema Noorte Naiste klass? Ainult tema ja õpetajad? See tundus piinlik ja üksildane. Selle peale mõtlemine muutis Lilliani närviliseks. Ta kortsutas kulmu. Ta ei tahtnud olla ainuke Noortes Naistes.

Lillian mõtles kogu ülejäänud päeva ainukeseks nooreks naiseks olemise peale. Öhtusöögi ajal liigutas ta taldrikul oma toitu seda tegelikult söömata. Ta pomes, kui oli tema kord lugeda perekonna pühakirjaurimise ajal.

Emma pani oma pühakirjad käest. „Mis viga?” küsis ta. Lillian ohkas. „Ma olen Noortes Naistes üksinda!”

Emma istus Lilliani kõrval. Ta kallistas teda. „See ei saa olema kerge,” ütles ta. „Mida saame teha, et sind aidata?”

Lillian mõtles hetke. „Äkki võiksime palvetada, et mõni teine tüdruk koliks kogudusse. Ja äkki isa võiks anda mulle õnnistuse.”

Isa naeratas. „Need on head mõtted.”

Pere põlvitas palvetama. „Taevane Isa,” alustas Lillian, „mul on hea meel, et saan minna Noortesse Naistesse. Ma ei taha olla üks, kuid kui see on sinu tahe, siis sellest pole midagi. Palun aita mul teada, kuidas saan end paremini tunda. Ja kui tahad inspireerida perekonda minuvanuse tüdrukuga meie kogudusse kolima, siis see oleks ka väga hea.”

Pärast palvet pani isa oma käed tema pea peale. „Ma õnnistan sind, et tunned rahu seoses Noortesse Naistesse minekuga,” ütles ta. „Taevane Isa õnnistab sind, kui palud Talt abi.”

Lillian tundiski end rahulikult. Ta ei olnud veel kindel, mida teha, et Noortesse Naistesse minemine oleks kergem. Aga ta teadis ka, et Taevane Isa aitab teda.

Pühapäeval oli Lillian ikka natuke närvis. Aga siis meenus talle rahu, mida ta pärast isa õnnistust tundis. Ta teadis, et kõik saab korda.

Piiskop teavitas sakramendikoosolekul, et öde Barnsist saab uus Noorte Naiste juhataja. Öde Barns tõusis püsti, kui ta nimi öeldi. Lillian ei tundnud teda, kuid ta tundus sõbralik.

Emma oli öelnud, et kui ta oli Lilliani-vanune, siis tema Noorte Naiste juhataja sai üks tema parimaid sõpru. Võib-olla Lillian ja öde Barns võiksid olla sõbrad! See oli vastus tema palvele.

Pärast sakramendikoosolekut läks Lillian oma uude klassiruumi. Koridoris seisis üks vanem tüdruk.

„Tere!” ütles Lillian. „Kas sa oled meie koguduses külas?”

Tüdruk raputas pead. „Ei. Mu pere kolis alles äsja siia.”

Lillian naeratas. „Tere tulemast kogudusse! See on minu esimene päev Noortes Naistes.” Tema ja tüdruk istusid klassiruumis toolile. „Muuseas, minu nimi on Lillian.”

„Ei ole võimalik!” ütles tüdruk. „Minu nimi on ka Lillian!”

Lillian naeris. Taevane Isa oli taas vastanud tema palvele! Võib-olla Noortes Naistes olemine ei saagi olema nii üksildane. ●

Lugu leidis aset Austraalias.

ILLUSTREERINUD SUETEDORO

